

FESTA SEXENNAL DE MORELLA

Homilia pronunciada a l'església basílica de Santa Maria de Morella (Castelló), el dia 25 d'agost del 2012

Sr. Arxiprest de Morella
Germans preveres i diaques
Sr. Alcalde i autoritats de la ciutat de Morella
Membres dels gremis del Comerç i del Turisme
Germans tots, fills estimats de Déu

«*El Justicia, Jurats y Consell de Morella, tenen a bé donar gracies a la Imperatris de totes les creatures y Senyora nostra la Verge de Vallivana, ara y en tot tems, en un novenari de sis en sis anys, per l'benefici de la salud alcanzada en l'any pasat.*» Va ser aquest l'origen de les celebracions que ens convoquen en aquesta basílica i a la ciutat de Morella i fa referència al fet d'aquell 30 de desembre de l'any 1672, quan la processó-rogativa passava pels carrers de la ciutat de Morella, adolorida pels estralls de la pesta contagiosa, amb la imatge de la Mare de Déu de Vallivana, i els malats recobraven les forces, se sentien animats, i alguns recobraven la salut. Des d'aquell dia el contagi de la pesta que omplia de dolor i de mort aquesta ciutat va remetre fins a desaparèixer del tot.

Els morellans i morellanes d'aquell moment agraïts per la intercessió de la Mare de Déu de Vallivana van fer festes en honor de la Mare de Déu i, a perpetuïtat, van instituir les festes sexennals, amb un novenari de pregària i de festa, que avui i ara estem celebrant en el seu dia setè.

Agraeixo al senyor arxiprest, Mn. Josep Àngel Pitarch, i al gremis del Comerç i del Turisme la invitació que m'han fet, com a bisbe de Vic i sobretot com a fill d'aquesta diòcesi de Tortosa, a presidir la missa d'aquest dia del novenari en honor de la Mare de Déu de Vallivana, advocada i mitjancera de gràcia i de salut per a tots els fills d'aquesta noble ciutat de Morella. La qual sempre he tingut com el que és: ciutat de gran bellesa, de llarga història, pàtria de grans personatges i lloc de trobada; ben lleial en la seva història a la seu tortosina i sobretot, a la fe cristiana. Les festes que celebrem són manifestació d'aquesta realitat. La lleialtat al passat honora el present, i fa clara la realitat de la comunitat humana que perdura al llarg dels segles.

Però la nostra mirada avui no pot ser posada en ningú més que en Maria, sota l'advocació de la Mare de Déu de Vallivana. Ella va ser intercessora i mitjancera de salut i de salvació aquell any 1672, ara fa 340 anys. I els morellans en continuïtat amb els qui van experimentar la seva intercessió, no podeu deixar de donar gràcies pels dons rebuts.

Ara bé, és clar i evident que la nostra acció de gràcies no és solament pels fets passats fa 340 anys, sinó que han estat moltes les gràcies i benediccions de Déu que els morellans han rebut i reben en les vostres vides, en les vostres famílies, en la vida social, per mitjà de la intercessió de santa Maria, Verge de Vallivana.

Alguns ens poden preguntar: ¿Té sentit continuar donant gràcies a Déu, en un món de ciència, de tècnica? És propi de l'home del segle XXI demanar la intercessió de la Mare de Déu en les contingències de la vida? És actitud humana donar gràcies a Déu?

La resposta la doneu tots vosaltres els qui durant el novenari us aplegueu amb fe per donar gràcies a Déu pels dons rebuts en el passat i en el present per la

intercessió de la Mare de Déu de Vallivana. I encara més, la vostra pregària és la de demanar nous favors per la intercessió d'aïtal advocada celestial.

És molt propi de la condició humana la relació amb el misteri de Déu. La grandesa de l'home li prové d'aquesta relació. Quan la persona humana s'obre al misteri de Déu és quan experimenta i viu la profunditat de la seva persona. El ser humà és realment gran en la seva relació amb Déu. El sentit profund de la persona humana solament es fa realitat amb plenitud en la relació amb Déu.

La humanitat podrà aconseguir metes de grandesa; podrà aconseguir la possessió de béns, el domini de la ciència en els camps de la medicina, de la indústria, de l'agricultura; domini, per altra part, volgut per Déu que ens ha donat la capacitat de la intel·ligència i ha establert un ordre en l'univers creat, capaç de ser descobert per l'home per al domini del món i per a glòria de Déu. Però tot progrés que oblidés l'home en la seva integritat, amb la capacitat i la necessitat de trobar-se amb ell mateix, donant ple sentit a la vida; amb la capacitat i la necessitat de relació amb els altres en la veritat i l'amor autèntics; i amb la capacitat i la necessitat de trobar-se amb l'Altre, amb majúscula, no seria, aquest progrés, autènticament humà. Tot progrés que no tingués en compte la persona humana en la seva realitat profunda que és la de la relació en la veritat i l'amor amb els altres i amb el misteri de Déu, portaria al desert interior, al buit existencial, al sense sentit de la vida... Sempre i en tot moment necessitem la relació amb el misteri de Déu, perquè el misteri de l'home s'il·lumini. Com ens recorda el Concili Vaticà II: «L'aspecte més sublim de la dignitat humana el trobem en aquesta vocació de l'home a comunicar-se amb Déu. Aquesta invitació que Déu adreça a l'home de dialogar amb ell comença amb l'existència humana. Si l'home existeix, és perquè Déu l'ha creat per amor i, per amor no para de donar-li l'ésser. I l'home només viu plenament segons la veritat reconeixent lliurement aquest amor i abandonant-se al seu Creador» (GS, 19).

En les lectures que ens han estat proclamades en aquest dia del novenari a la Mare de Déu de Vallivana ocupa el centre l'evangeli segons sant Joan, en què hem escoltat com Maria, la Mare de Jesús, participa en la festa de les noces d'uns parents o amics. Però Maria apareix com la que fa seva la necessitat que veu en aquells nuvis: el vi se'ls acaba. La festa arribava al seu terme. L'alegria s'hagués acabat en el rostre i en el cor d'aquells nuvis i els seus invitats.

I Maria, com va fer la reina Ester davant el rei Xerxes, es fa intercessora davant del qui té la capacitat de fer possible l'alegria, i encara més la salvació més plena que l'alliberament de la mort al poble jueu per la conspiració d'Aman. I Maria expressa a Jesús la necessitat dels altres: *No tenen vi*. El diàleg que segueix manifesta el paper cabdal de Maria en la salvació de la humanitat. El seu sí a Natzaret obrint-se confiadament a l'acció de Déu en la seva vida, mostra la seva plena disponibilitat a l'obra de Déu: *Sóc l'esclava del Senyor que es compleixin en mi les teves paraules*. Però el seu sí fou fidel en tot moment, per això apareix al peu de la creu, ferma en la fe i en l'esperança, plena d'amor i lliurada de cor a l'obra de la salvació de la humanitat.

El seu paper és el ser Mare del Salvador i mare de la humanitat nova que sorgeix del misteri pasqual de Jesús, de la seva mort i resurrecció. I aquest paper de mare el compleix de manera especial en la seva tasca de ser intercessora davant del seu Fill, davant la omnipotència divina, davant l'amor misericordiós de Déu per nosaltres els seus fills, que tenim tantes necessitats en el cos i en l'esperit.

Maria, amb la certesa que el seu Fill venia a portar la salvació al món, els diu a aquells servents de la casa i de la festa: *Feu tot el que ell us digui*. Són també aquestes les paraules que ella ens diu a tots nosaltres, en aquest dia de la novena:

Maria ens invita a la confiança en Jesús. I la confiança a Jesús porta a l'obediència. La confiança vol dir fiar-se del qui és digne de fe. Nosaltres sabem de qui ens fiem. Els cristians tenim la certesa, que neix de la fe, que Déu en Jesús ha manifestat de manera plena i definitiva la seva salvació i el seu amor, la veritat de Déu i la veritat de l'home.

I aquest és un punt clau en aquest moment de pensament dominant en l'Europa que vol fer el seu camí sense tenir en compte les seves arrels profundament cristianes i posant-se d'espatlles al qui li ha donat el cor i l'ànima: Jesucrist, i cercant i volent guardar uns valors que, si són autènticament humans, tenen el seu fonament en Jesús, en la fe cristiana.

El pensament dominant ens empeny a allunyar-nos de Déu. Ens diu que l'home serà més lliure i més feliç quan més lluny sigui de Déu. Déu és presentat com l'enemic de l'home, com l'enemic de la llibertat humana. Per això tot el que faci referència a Crist i a la seva Església és mirat amb recel; encara més, és mal vist i som convidats a refusar-ho. Però aquest pensament no és tan nou. Acompanya la humanitat des del primer pecat dels homes. El maligne va sembrar en el cor dels nostres primers pares la sospita de Déu, la desconfiança en Déu: Déu és l'enemic de la vostra llibertat, Déu solament té interès per ell i no s'interessa per vosaltres. I a cada racó de la història, d'una manera o d'una altra torna a aparèixer aquesta temptació de refús de Déu i del seu amor.

Però també sabem quines són les conseqüències de la desconfiança en Déu. Volent fer un món sense Déu, l'home es troba en un món en contra de l'home. Quan Déu no regna en el cor dels homes aquests obliden fàcilment el seu germà: *Què n'has fet, del teu germà?* (Gn 4,9), va dir el Senyor a Caïn, després que aquest hagués matat Abel.

Maria, Mare de Déu de Vallivana, ens convida a tots nosaltres, homes i dones del segle XXI, a tornar a Déu, a tornar a la confiança en Déu, a tornar a la fe en Déu. Aquest Déu que hem conegut des de menuts però que potser pensàvem que era una cosa de menuts i de vells. La fe cristiana ha d'impregnar tota la vida o no ha arribat al cor de la persona. La fe cristiana demana la confiança en Déu i aquesta demana la capacitat d'escoltar Déu per a descobrir quina és la seva voluntat en cada moment de la nostra vida. Necessitem redescobrir l'evangeli de Jesús i la seva invitació a la conversió. Necessitem conèixer la nostra fe cristiana en la realitat del *Catecisme de l'Església Catòlica*, que és un dels fruits més clars del Concili Vaticà II. Necessitem redescobrir la grandesa de la missa de cada diumenge, veritable escola d'humanitat, de generositat i caritat.

L'obediència a la paraula de Maria va fer possible el «vi millor», abundant i saborós. Que també avui el Senyor ens concedeixi a tots nosaltres, per intercessió de la Mare de Déu de Vallivana, la gràcia d'una fe més i més plena en Jesús, ens la faci redescobrir, ens la faci enfortir, ens la faci ben viva en el dia a dia i en el testimoni de caritat i de veritat davant del nostre món. Mare de Déu de Vallivana, Reina i Senyora de Morella, intercediu per nosaltres. Amén.